

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 2022/98

בפני: כבוד השופט מ' חשין

המבקשת: סידוניה רידר

נ ג ד

המשיבים: 1. הרב דוד אחיון
2. מר רידר

בקשה לביטול מאסר

תאריך הישיבה: כ"ט באדר תשנ"ח (27.3.98)

בשם המבקשת: עו"ד עפרה פרידמן

בשם היועץ המשפטי לממשלה: עו"ד אריה פטר

החלטה

בית-הדין הרבני בפתח-תקווה - במותב הדיינים הרב ד' אחיון, אב-בית-הדין, והרבנים י' גליק וא' רזנטל - החליט לאסור את המבקשת, הגב' סידוניה רידר, למשך שבועיים ימים בעוון "הפרעה ואי-ציות לבית-הדין". בקשתה של המבקשת מעימי היא, כי אורה על שיחרורה ממאסר.

2. ביום שישי, 27 במארס 1998 - לאחר היותה אסורה בכלא נווה-תרצה כשתי יממות - שמעתי טיעונים מפי באת-כוחה של המבקשת, עורכת-דין עפרה פרידמן, ומפיו של עורך-דין אריה פטר, נציג היועץ המשפטי לממשלה. כן הוספתי ושמעתי דברים מפיה של המבקשת עצמה. קראתי דברים שקראתי. שמעתי דברים ששמעתי. ולאחר קריאה ושמיעה החלטתי - באותו מעמד - לשחרר את המבקשת לאלתר מן המאסר בו היא נתונה. הוספתי ואמרתי כי את נימוקיי להחלטתי אתן בנפרד.

הגיעה עת נימוקים.

3. ניתנת אמת להיאמר: יכול הייתי לספק עצמי בהחלטה בלא שאתן נימוקים בצידה. טעם הדבר הוא זה: בראשית הדיון שאלתי את עורך-דין פטר מהי עמדתו באשר להמשך מאסרה של המבקשת. לאחר חילופי-דברים קצרים הצהיר עורך-דין פטר, כי בשים-לב למכתב ההתנצלות שכתבה המבקשת לבית-הדין, מסכים הוא שיש וראוי לשחררה ממאסרה לאלתר. יכול הייתי, איפוא, להחליט לשחרר את המבקשת ממאסרה - בהסכמת הכל - בלא להוסיף דבר. ואולם אינני רואה עצמי בן-חורין לעשות כן. אינני רואה עצמי פטור מלומר דברים שאומר.

4. המבקשת ובעלה (המשיב מס' 2) מתדיינים שנים רבות לפני בית-הדין הרבני, וכמסתבר מתוך הכתובים שלפניי, קבע בית-הדין הרבני בפתח-תקווה - בפסק-דין סופי - כי חייבת היא המבקשת לקבל גט מבעלה. המבקשת ובעלה זומנו, איפוא, לבית-הדין לסידור גט, וישיבת בית-הדין היתה ביום כ"ז באדר תשנ"ח (25 במארס 1998). פרוטוקול הדיון אינו ארוך, ואביא אותו במלואו:

"בענין: סדור גט

הופיעו הצדדים וב"כ

בי"ד: היום הוזמנתם לסידור גט. יש פס"ד שאת צריכה לקבל גט.

האשה: אני לא חייבת לקבל גט. לא חוייבתי לקבל גט.

ש': את רוצה לקבל היום גט לפי פסק הדין?

ת': אני רוצה לקבל גט לפי התנאים שיהיה הסכם גירושין כתוב.

ב"כ הבעל: אני מבקש שביה"ד יתן פס"ד. ביה"ד שומע את עמדת האשה שהיא רוצה להתגרש לפי התנאים שלה. שהאשה תאמר מה היא תובעת ושביה"ד יחליט. אנחנו סבורים שהיא חייבת לקבל את גיטה.

האשה: יש פס"ד שאתם נתתם. מזונות אני מבקשת. אני ברחתי מאלימות. פיטרו אותי מהעבודה. אני עכשיו אשה חולה ותלויה בזולת ואני צריכה הרבה כסף לזה.

ב"כ: שתגיד מה היא רוצה.

בי"ד לאשה: מהן הדרישות שלך?

האשה: אני רוצה הסכם. לא על רגל אחת. אני רוצה מזונות שמגיעים לי. יש לי התייעצות עם עו"ד והפנסיה של הגבר נחשבת לרכוש משותף. מגיע לי מזונות. אני שלחתי מכתב על זה. אני לא אגיד בע"פ. צריכים להגיע להסכם באופן רגוע.

ב"ד לאשה: את מתישה את ביה"ד בטענות סרק.

ב"כ: ניסינו לשבת עם האשה. אין כל אפשרות להגיע אתה להסדר."

עד כאן מתאר הפרוטוקול יום-של-שיגרה בבית-דין רבני, יום שאין בו כל ייחוד משל עצמו. ואולם לאחר דברי הפרוטוקול שהבאנו, מוצאים אנו - בהמשך ישיר - דברים אלה שהפרוטוקול מדווח לנו:

"בי"ד מזהיר את האשה שלא תתחצף לביה"ד. האשה לא מפסיקה ובי"ד שוב מזהיר אותה. בי"ד מורה לשוטר לעצור את האשה. האשה יוצאת.

החלטה

ניתן בזה צו לעצור את האשה רידר סידוניה למשך שבועיים על הפרעה ואי ציות לביה"ד."

5. הפרוטוקול משמיע לנו איפוא - מכללא - כי המבקשת החציפה בדברים כנגד בית-הדין; כי בית-הדין הזהיר אותה שלא תוסיף ותתחצף; כי המבקשת לא הפסיקה; כי בית-הדין הזהיר "שוב" את המבקשת; וכי לסופו של אותו אירוע הורה בית-הדין לשוטר לעצור את המבקשת. לאחר מכן יצאה המבקשת את אולם בית-הדין - כך מוסיף הפרוטוקול ומלמדנו - ואז החליט בית-הדין לאסור את המבקשת ("לעצור", בלשונו של בית הדין) למשך שבועיים ימים, "על הפרעה ואי ציות לביה"ד". כמסתבר מן הפרוטוקול, ניתנה החלטת המעצר לאחר שהמבקשת יצאה את אולם בית-הדין, ושלא בנוכחותה.

6. השאלה הנשאלת היא: האם נהג בית-הדין כהלכה ובגידירי סמכותו בהליכים אלה שלסופם הורה על מאסרה של המבקשת? על כך טענה לפניי עורכת-דין פרידמן בשם המבקשת, ובעניין זה ביקשתי לומר דברים אחדים.

7. ענייננו בחוק בתי דין דתיים (מניעת הפרעה), תשכ"ה-1965 (להלן נכנה אותו - החוק). קובעת הוראת סעיף 2 לחוק וזו לשונה:

"איסור הפרעה
2. (א) אדם העושה אחד המעשים שלהלן בעת דיוני בית הדין, באולם בית הדין, בלשכתו של דיין, קאדי או קאדי מד'הב או סמוך למקום הדיון, רשאי בית הדין לצוות על הרחקתו, ורשאי הוא, לאחר שהתרה באדם להימנע מהפרעה והוא לא שעה להתראה, להענישו על אתר בקנס או במאסר עד שלושה חדשים:

(1) מתנהג בדרך של אלימות או אימים או בדרך פרועה או מבישה;

(2) מקים רעש כדי להביע הסכמה או אי הסכמה לפעולה משפטית או להחלטה של בית דין;

(3) מאיים על פקיד בית הדין או מפריע לו בצורה אחרת למלא תפקידו;

(4) מפריע בדרך אחרת לדיוני בית הדין.

(ב) על עונש שהוטל לפי סעיף קטן (א) יתן בית הדין מיד הודעה בכתב לנשיא בית המשפט העליון, הנשיא, או שופט אחר של בית המשפט העליון שהנשיא קבע לכך, רשאי, לאחר שזימן את הנידון אם ביקש זאת, לבטל את העונש או לשנותו לקולה.

(ג) סעיף זה לא יחול על מי שנתון באותו ענין לשיפוט משמעותי על פי חוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961, והוא נמצא באולם בית הדין לרגל תפקידו.

החלטתו של בית-הדין בענייננו סומכת עצמה, כמסתבר, אל הוראת סעיף 2(א)(1) לחוק ("מתנהג ... בדרך פרועה או מבישה") או אל הוראת סעיף 2(א)(4) בו ("מפריע בדרך אחרת לדיוני בית-הדין). בשולי הדברים נוסף, כי הוראת סעיף 2 לחוק נבנתה בדמותה כצלמה של הוראת סעיף 72 לחוק בתי-המשפט [נוסח משולב]. תשמ"ד-1984. בהוראת סעיף 2 לחוק היקנה המחוקק לבית-דין דתי אותן סמכויות שניתנו זה-מכבר לבית-משפט אזרחי.

8. הוראת סעיף 2 לחוק מתייחדת לעניינה ושונה היא מהוראות חוק אחרות שעניינן הענשתו של אדם בגין מעשה שעשה. סעיף 2 לחוק מקנה לבית-דין סמכות להעניש אדם בקנס או במאסר, כמו אמורים היו הדברים במשפט פלילי מן-המניין. אולם בכך ייחודה של סמכות בית-הדין, שבניגוד להליכים פליליים מן-המניין, הליכי ענישה בענייננו הינם קצרים ומזורזים, ובלא שה"נאשם" זוכה לערובות שהליכי דין פלילי רגילים מקנים לנאשם מן-המניין.

ייחודה של הוראת סעיף 2 לחוק - וכמותה הוראת סעיף 72 לחוק בתי המשפט - היא במעשה שניתן לכנותו "האחדת-רשויות". משפט פלילי רגיל, ארבעה אלה הם היוצרים אותו: מאשים, נאשם, בית-משפט ועדים. מאשים על מקומו; נאשם על מקומו; בית-משפט על מקומו; עדים על מקומם; ומקומותיהם של כל אחד ואחד מאלה שונים ונבדלים הם זה מזה. בענייננו-שלנו נוצרת מעין "האחדת-רשויות". שלא כבמשפט פלילי מן-המניין, בית-המשפט בענייננו-שלנו משמש, בה-בעת, גם מאשים, גם עד, גם בית-משפט, ובמובן מסוים גם מוציא-לפועל. כך נוצרת מעין "האחדת-הרשויות". בצידה של "האחדת-הרשויות" - ובה-בעת - עדים אנו אף ל"טלסקופיזציה" של ההליכים: זירוז ההליכים וקיומם על-אתר.

בשים-לב לנושא בו מדובר, סבר המחוקק - ובצדק כך סבר - כי יש ונכון לוותר במעט על עקרונות-יסוד מקובלים בהליכים הפליליים. מעמדה של הרשות השופטת הינו ערך חשוב ונעלה לעצמו, והטלת סנקציה לאלתר על מי שמתפרע בבית-משפט - במובנו הרחב של מושג ההתפרעות - הינה תנאי-בלעדי-אין לשמירת מעמדו של בית-משפט. תלמיד המחציף פניו למורה נוכח פני-הכיתה כולה והמורה לא ינקוט לאלתר בסנקציה כלפיו, יאבד המורה ממעמדו, ומה שיאבד לא עוד יחזור. הגורם של למען יִקָאוּ ויִיָקָאוּ הינו ראשון במעלה בענייננו, וראוי כי עיקרים אחרים במשפט - עיקרים חשובים לעצמם - יסיגו עצמם מפניו. הרשות השופטת לא תקום ולא תתקיים אם לא יישמר מעמדה ואם לא תזכה באמון הציבור. וכולנו ידענו כי באין דין לא יהיה אף דין. הוראת סעיף 2 לחוק נועדה לשמור ולקיים ערך חשוב זה של מעמד הרשות השופטת.

9. משאמרנו כל דברים אלה שאמרנו, נוסף ונדע, כי במיגבלות אלו של "האחדת-רשויות" ו"טלסקופיזציה" של ההליכים, שומה עלינו לעשות כמיטבנו כדי להוסיף ולשמור על זכויותיו של הנאשם. כך הוא באשר להוראותיו המפורשות של המחוקק וכך הוא באשר לפירושו של החוק.

10. ואלה הם מיקצת מן הסייגים העולים מתוך החוק ומפירושו. ראשית לכל, אין בית-דין קונה סמכות לענוש אדם בקנס או במאסר אלא אם היתרה בו תחילה להימנע מהפרעה, והאדם לא שעה להתראה: "רשאי [בית הדין] לאחר שהתרה באדם להימנע מהפרעה והוא לא שעה להתראה...". התראה זו אינה אלא יישום של עקרון-היסוד כי אין עונשין אלא-אם-כן מזהירין. בלשונו של סעיף 1 לחוק העונשין, תשל"ז-1977: "אין עבירה ואין עונש עליה, אלא-אם-כן נקבעו בחוק או על-פיו". אולם בעוד אשר לענייניו של דין פלילי רגיל מזהר אדם מן הדין עצמו (אי ידיעת הדין אינה פוטרת: סעיף 34 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; להלן נכנה אותו - חוק העונשין). בעניינינו-שלנו מוסיף החוק וקובע, כי התראה קודם הטלת סנקציה הינה תנאי-יוצר לסמכות. לשון אחר: באין התראה אין בית-הדין קונה סמכות לענוש.

מה הוא תוכנה של אותה התראה? אין-ספק כי המושג "התראה" משמיע מאליו אזהרה לאדם כי יימנע מהפרעה, והיא לשון-החוק. ואולם דומה עלי כי התראה כהילכתה - כהוראת-החוק - כוללת בחובה אף אזהרה לאדם, כי אם לא יימנע מהמשך הפרעה כי אז ייענש. לשון אחר: המושג "התראה" משמיע לא אך אזהרה על-דרך הסתם, אלא אזהרה מפורשת כי בית-הדין יטיל סנקציה - או עלול הוא להטיל סנקציה - אם לא יימנע המוזהר מהפרעה לדיוני בית-הדין.

11. ערובה נוספת לזכותו של אדם תימצא לנו בחובה המוטלת על בית-הדין לרשום בפרוטוקול את דבר ההתראה. ראו: בש"פ 2914/93 מיכאל דראק נ' מדינת ישראל (לא פורסם). וכלשונו של הנשיא ברק בבש"פ

1362/96 טורנהיים נ' בית הדין האיזורי בירושלים (לא פורסם): "תנאי לאפשרות הענישה הוא בהתראת הצד המפר שהובאה לידיעתו. רישום בענין זה חייב להופיע בפרוטוקול".

יתר-על-כן: אף זה הוא תנאי מוקדם לסמכות לענוש אדם, שבית-דין יפרש בפרוטוקול את מהותה של ההפרעה אשר נעשתה נוכח פניו. אין צורך, כמובן, שבית-הדין יאריך בדיבורו ויפרש כל מילה שנאמרה וכל תנועה שנעשתה נוכח פניו. ואולם חובה היא המוטלת על בית-הדין, לפרש ולפרט בפרוטוקול ולו את עיקרי הדברים. כפי שאמרנו למעלה, בית-הדין משמש - בה-בעת - גם בית-דין גם מאשים, וכמעשהו של מאשים במשפט פלילי מן-המניין חייב כתב-אישום להכיל - כדברו של סעיף 85(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב1982 - "תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם". הנה הוא כתב-אישום במשפט פלילי רגיל, וממנו נלמד ונדע כי שומה עליו על בית-הדין לכתוב בפרוטוקול "כתב אישום" כהילכתו, כתב אישום שבגיננו מרשיע הוא את מי שהפר את שלוות בית-המשפט. רק כך ניתן לשלוח אדם אל בית-האסורים. רק כך ניתן להטיל על אדם קנס-ענושים.

12. כך לענין "כתב-האישום" וכך לענין היותו של בית-הדין "עד" למעשה ההפרעה. שהרי לא יעלה על הדעת להרשיע אדם בדינו על-פי עד שיעיד כי אותו אדם "החציף פניו" כלפי בית-הדין, כך ולא עוד. כיצד החציף פניו? מה אמר? האם העווה פניו? האם הרים קולו? האם רקע ברגליו? ועל-פי דוקטרינת "האחדת-הרשויות" נאמר, כי שומה עליו על בית-הדין לפרש בפרוטוקול פרטיה של אותה החצפת-פנים.

13. ערובה נוספת לזכויותיו של מפר-שלוות-בית-דין תימצא לנו בהוראת סעיף 2(ב) לחוק, ולפיה אמור הוא בית-הדין ליתן "מיד הודעה בכתב לנשיא בית המשפט העליון". בימים קודמים לא ניתן היה להעביר "הודעה בכתב", אלא בידיו של רץ-שליח. בימינו אלה, שמכשיר הפקסימיליה כבש לו מקום של כבוד בחיינו, נפרש את המושג "מיד" כהעברה בשגר-פקסימיליה; בנוסף, כמובן, להודעה בדרכים המקובלות. המיידיות בהעברת ההחלטה לנשיא בית-המשפט העליון מתחייבת, כמו-מאליה, מתוך סמכותו של הנשיא - זו סמכות הקבועה בסעיף 2(ב) לחוק - לבטל את העונש או לשנותו לקולה אף בלא לזמן איש ללישכתו. המיידיות בהעברת ההודעה נדרשת, איפוא, מתוכו של הנושא ובו. נוסף ונזכיר בשולי הדברים, כי הסמכות לבטל את העונש או לשנותו לקולה ניתנת לנשיא או לשופט אחר של בית-המשפט העליון שהנשיא קבע לכך. בענייננו קבע הנשיא כי אנוכי אשב לדין, ומכאן סמכות שקניתי להחליט את אשר אני מחליט.

עד כאן - עיקרים בפרשנות הוראות החוק שלעניין.

14. ולענייננו-שלנו. עד ששלח את המבקשת אל בית-האסורים למשך שבועיים ימים, האם קיים בית-הדין הרבני את המוטל עליו בחוק? הבה נתבונן בדברים מקרוב.

15. נפתח בנושא ההתראה. בעניין זה מצאנו בפרוטוקול בית-הדין דברים אלה: "בי"ד מזהיר את האשה שלא תתחצף לביה"ד. האשה לא מפסיקה ובי"ד שוב מזהיר אותה". התראה יש בדברים אלה, אולם יכול מי שיקשה אם יש בדברים התראה כהילכתה. טעם הדבר הוא, שלא מצאנו את בית-הדין אומר מפורשות למבקשת, כי תיענש אם לא תעצור בדרכה. ואל ייקל הדבר בעינינו. בשל אותה "האחדת-רשויות" ו"טלסקופיזציה" של ההליכים - בוודאי כך בתינתנו דעתנו לסמכותו הרחבה של בית-הדין - שומה עלינו לדקדק בקיומם של אותם תנאים מוקדמים לסמכותו של בית-הדין ולהיזהר בקלה כבחמורה. ומתוך שלא ידענו כי בית-הדין הזהיר את המבקשת על-כי הנה-הנה עומד הוא לעונשה, דומני כי אחד מן העיקרים חסר מן הספר. אוסיף ואומר, שגם אם הזהיר בית-הדין את המבקשת כי עומד הוא לעונשה אך בלא שאזהרה זו בא זיכרה בפרוטוקול, לא יועיל תיקון שיבוא לאחר מעשה. פגם הוא אשר לא יוכל לתקון. ובלשונו של הנשיא ברק בפרשת טורנהיים (לעיל): "רישום בענין זה [בעניין ההתראה] חייב להופיע בפרוטוקול... רישום כזה אינו מופיע בפרוטוקול. הבהרה אינה מתקנת את הפרוטוקול אלא אך מפרשת אותו". ו"פירוש" אין בו כדי ליצור יש מאין.

16. יתר-על-כן: עיון בפרוטוקול לא ישכילנו לידע מֶה אמרה המבקשת לבית-הדין, ומה טעם סבר בית-הדין כי דיברה דברי-חוצפה. כל שלימדנו הפרוטוקול אינו אלא זה, שבית-הדין הזהיר את המבקשת "שלא תתחצף לביה"ד", ומשלא הפסיקה, בית-הדין "שוב מזהיר אותה". ואולם אלו דברי חוצפה הפטירה האשה כלפי בית-הדין? גם זאת לא ידענו ולא נדע. לו הוגש נגד המבקשת כתב-אישום בו נאמר כי "הנאשמת החציפה פניה כלפי בית-הדין", זכאית היתה המבקשת לטעון כי כתב-האישום חוטא להוראת סעיף 85(4) לחוק סדר הדין הפלילי אך באשר אין בו תיאור העובדות המורות על העבירה. ולעניין זה רשאית היתה המבקשת לטעון לפני בית-המשפט טענה מיקדמית ולפיה נפל "פגם או פסול בכתב האישום" (כהוראת סעיף 149(3) לחוק סדר הדין הפלילי). בענייננו-שלנו אין מקום לתיקון "כתב-האישום", ופגם שנפל ב"כתב-האישום" מביא מאליו לפסילתו.

ואמנם: כיצד יוכל נשיא בית-המשפט העליון להעביר תחת שבט ביקורתו את החלטת בית-הדין אם לא יידע מה אירע בבית-הדין? אכן, סופו של מיקרא ילמדנו על תחילתו: מתוך שהנשיא מוסמך לבטל את העונש או לשנותו לקולה אך על-פי הכתבים בלבד, נדע כי הכתבים חייבים לדבר בעד עצמם: לדבר ולהצדיק מתוכם את הסנקציה שבית-הדין הטיל על מי שנטען עליו כי הפריע לדיוני בית-הדין. האמירה כי המבקשת "התחצפה" לבית-הדין אין די בה.

לשון אחר: המושג "התחצפות" הינו מושג-מיסגרת ותוכנו ישתנה מעניין לעניין. יש התחצפות ויש התחצפות, ולא הרי התחצפות כהרי התחצפות. ומתוך שעוצמת ההתחצפות הינה גורם כבר-מישקל - שמא נאמר: גורם מכריע - בכובדו של העונש, מן ההכרח הוא שבית-הדין יפרש ויפרט בפרוטוקול הדין - בין כ"כתב אישום" בין כ"עדות" על מה שאירע בבית-הדין - במה החציפה המבקשת פניה כלפיו. רק כך יוכל נשיא בית-המשפט העליון לשפוט האם החציפה המבקשת פניה באורח הגורר אחריו סנקציה, ואם החציפה פניה - האם יש תואם בין ההתחצפות לבין העונש, האם עומד העונש במיבחן המידתיות. ובלשונם של חוקי-היסוד: האם הפגיעה בזכותה של המבקשת לחופש היא "במידה שאינה עולה על הנדרש". פירוט ה"התחצפות" חסר מן הספר, ו"כתב-האישום" נגד המבקשת פגום איפוא מיסודו ומעיקרו.

17. דבר אחרון - אחרון במניין אך לא בחשיבות. המבקשת נאסרה ביום 25 במאסר והועברה לכלא נווה-תיצרה. למחרת היום, ביום 26 במאסר, פנתה באת-כוחה, עורכת-דין פרידמן, אל מנהל בתי-הדין הרבניים ואל בית-הדין בפתח-תקווה עצמו והביעה את נכונותה של המבקשת להתנצל לפני הדיינים על דברים שאמרה בבית-הדין. מכתבה של עורכת-דין פרידמן הועבר לנמעניו, ובתגובה עליו מוצאים אנו את מזכיר בית-הדין הרבני בפתח-תקווה משיב כי הרב דוד אוחיון, אב-בית-הדין, אינו מוכן להיעתר לבקשה. מזכיר בית-הדין מוסיף ומפנה את המבקשת, משמו של הרב אוחיון, אל נשיא בית-המשפט העליון.

המבקשת אף-היא כתבה בידה מכתב המופנה אל בית-הדין - מכתב שכותרתו היא "בקשה דחופה להתנצלות וסליחה" - ובמכתבה זה מוסיפה היא ומסבירה את מצבה הנפשי והגופני. והנה כל אבריה בגופה אין בהם מתום: פצע וחבורה ומכה טרייה. מפאת צינעת-הפרט לא נוסף ולא נפרט. אומר אך זאת: מכתב ההתנצלות של המבקשת מונח לפניי, והקורא בו ליבו ינוע בקירבו. דומני שחובה היתה עליו, על בית-הדין, לזמן את המבקשת אליו, לקרוא את אשר כתבה ולשמוע את אשר בפיה. לא אמרתי - אף לא אומר - כי לאחר קריאה ושמיעה חייב היה בית-הדין להקל בעונשה של המבקשת (הגם שעונש המאסר בן השבועיים תמוה עד-למאוד בעיניי, אם אנקוט לשון המעטה). ואולם כיצד ידע בית-הדין אם יקל ואם לא יקל בעונש ואת המבקשת לא שמע? מרי-שיחה של המבקשת, בית-הדין חייב היה להאזין לו. אפשר צער-ליבה של המבקשת היה מניע נימה בליבם של הדיינים. אפשר היו הדיינים נזכרים בדברי חז"ל (בבא-בתרא טז ע"ב), כי אין אדם נתפס בשעת צערו. ואולם כל זאת לא נדע, כי בית-הדין סירב לשמוע למבקשת.

18. אמרתי בראש דבריי ואחזור: ביום השמיעה הוריתי על שיחוררה של המבקשת לאלתר ממאסרה. כך החלטתי בהסכמתו של נציג היועץ המשפטי לממשלה, ולאחר שעורך-דין פטר קרא את מכתבה של המבקשת. כך הייתי מחליט גם לולא הסכמתו של נציג היועץ המשפטי לממשלה.

ניתנה היום, ב' בניסן תשנ"ח (29.3.98)

שופט

העתק מתאים למקור
שמריהו כהן - מזכיר ראשי
G02.98020220